

פרשת כי-תצא

קדושת המחשבה

בפרשת כי-תצא מצוה התורה: "ועשית מעקה לגגך ולא תשים דמים בביתך כי יפול הנופל ממנו" (דברים כח, ב), ויש בזה רמז נפלא על הצורך הגדול לקדש את המחשבה.

כי גג רומז למוחו של האדם, שהרי כמו שהגג הוא בראש הבית כך גם מוחו של האדם הוא בראש גופו, ומצוה התורה שיעשה האדם מעקה למוחו, כלומר שישמור אותו שמירה מעולה ולא יתן שתחדור אליו עבירה" (יומא כט, משים קבירה ערהורי המחשבה זרה והרהור עבירה ח"ו) וסימנך: 'מעקה' ראשי תיבות "א)) (והטעם לכך: "כי יפול הנופל ממנו", והיינו משום שיש בכוחם של מחשבות זרות והרהורים רעים להפיל את האדם מקדושתו, ולהורידו לשאול תחתיות רח"ל.

ולא ניתן לתאר ולשער את גודל הנזק שנגרם לנשמה האלקית על ידי מחשבות זרות והרורי עבירה, כפי שאמר פעם רה"ק ר' נתן מברסלב לאחד מתלמידיו, כשהרגיש בו שמטרידות אותו מחשבות זרות, שגם אם יקשור את פאותיו לתקרה, וישים קסמים בעיניו, ויתן את רגליו בקרח, וישאר כך במשך שמונים שנה, לא יהי די בכל זה כדי לתקן מחשבה זרה אחת.

ולכן יש להשמר בדבר זה עד מאד, כי מוחו של האדם הוא בבחינת קודש הקדשים, וכשהאדם מכניס לתוכו מחשבות זרות והרהורי עבירה, הרי הוא ממש כמי שמעמיד צלם בהיכל, ה' יצילנו.

וביד האדם להיות 'בעל הבית' על מחשבתו, ולמנוע ממחשבות שאינן רצויות להכנס למוחו, כפי שמספרים על תלמיד אחד שהיה סובל ממחשבות זרות והרהורי עבירה, ומגודל צערו על כך בא בשעת לילה מאוחרת לבית רבו כדי לשאול ממנו עצה כיצד להיפטר ממחשבות אלו. הוא נקש בדלת פעם, ועוד פעם, ועוד פעם, אולם איש לא פתח לו את הדלת, אף על פי ששמע מעבר לדלת בבירור שבני הבית ערים.

רק כעבור זמן ארוך של סבל והמתנה לפתע נפתחה דלת הבית, ובפתח עמד רבו הק', אשר כבר הרגיש ברוח קודשו את סיבת בואו של התלמיד לביתו, ואמר לו: 'לא פתחתי לפניך את דלתי מיד כשנקשת בפעם הראשונה כדי ללמדך שאני הוא 'בעל הבית' של ביתי, ולמי שאחפוץ אתן להיכנס, ולמי שלא אחפוץ לא אתן להיכנס'.

וכשמע התלמיד את דברי רבו מיד הבין שכוונת רבו לרמוז לו שהאדם הוא 'בעל הבית' על מחשבתו, ואם הוא לא היה רוצה באמת לתת למחשבות זרות להיכנס למוחו, הוא היה מצליח למנוע זאת.

